

Els projectes secrets del Pentàgon

El 1981, quan el general Alexander Haig era secretari d'estat del president Reagan, els nord-americans es proposaven de desplegar en territori espanyol un míssil balístic, disparat des de camions, anomenat «Longbow». Cada «Longbow» hauria portat 5 bombes H.

Amb una autonomia de 4.500 quilòmetres, els míssils nuclears d'aquest sistema són diferents dels de creuer, dels Pershing i dels SLCM navals, i la xifra de «Longbows» que el grup Haig —integrat entre altres per l'ex-secretari d'energia atòmica Donald Cotter— volia desplegar a la península, simultàniament amb l'arribada dels primers míssils de creuer al continent, s'ha descobert que pujava a una cinquantena.

Aquest important secret militar i els altres que divulgarem en el present treball ha estat possible de desenterrar-los gràcies a l'esforç i la competència dels periodistes anglesos durant el darrer trimestre, sobretot de l'especialista número u del món en temes de defensa, Duncan Campbell.

Provisionalment arxivat a primers de 1982, el projecte «Longbow» posa en relleu l'interès del Pentàgon a acabar desplegant com sigui en el territori peninsular, el portuguès inclòs, armes nuclears d'atac mòbils, capaces de bombardejar la Unió Soviètica; tant se val la coneguda oposició oficial del govern de Madrid a l'estacionament d'armes A i H en el seu territori.

Com veurem, un dels motius de la creixent preferència que mostren els americans a desplegar aquesta mena d'armes nuclears mòbils a Espanya i Portugal rau en la vulnerabilitat dels seus combois de camions porta-dispara-míssils en les congestionades rutes vials britàniques i alemanyes. En canvi, les enormes comarques «buides»

Míssils Creuer, instal·lats arreu de l'Europa del Bloc Atlàntic. Baix, una autopista alemanya. La congestió vial d'aquest país fa aconsellar la instal·lació del míssil «Longbow» en la península.

Pentàgon

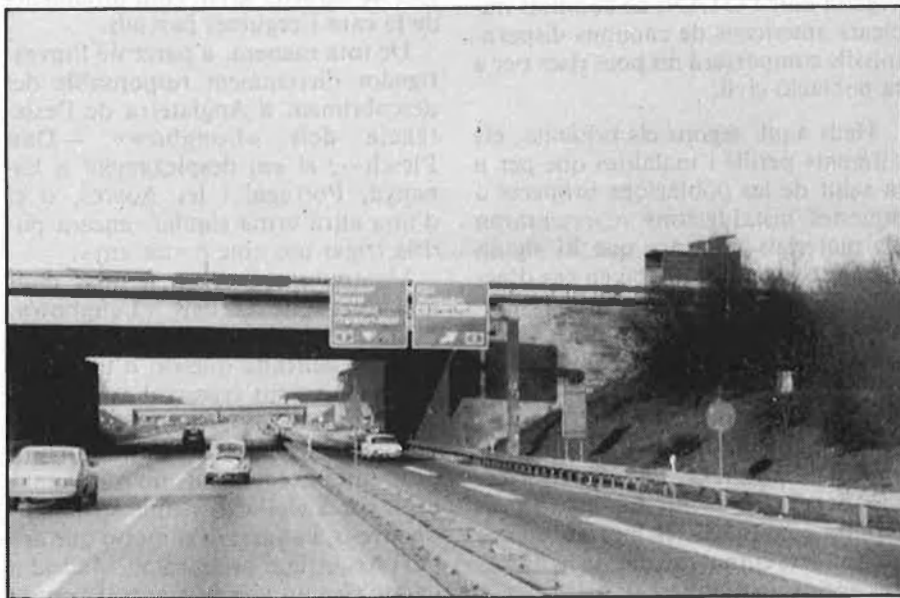
Malgrat que una de les tesis que esgrimeix el PSOE per justificar la continuïtat en l'OTAN es la no-nuclearització de l'estat, la premsa anglesa ha fet públics en els darrers mesos informes que assenyalen tot el contrari

A. Solé

de la península, com ara els Monegres, El Bierzo, Las Hurdes, Tras Os Montes, etc., oferiran als americans —quant als moviments d'aquests combois— grandíssims avantatges de cara al camuflatge, la prevenció d'actes de sabotatge, atacs, i fins els mers accidents.

Les dificultats de mobilitat que actualment travessen aquests combois per manca d'espai vital a les carreteres i les localitats britàniques i de la República Federal, les il·lustra el document secret que reproduïm, en el qual es poden apreciar la pila de precaucions de seguretat (distàncies exactes

entre vehicles, i entre jeeps i motoristes de l'es-corta, distribució dels sentinelles, necessitat d'anar acompanyats de cotxes contraincendis, etc.), que es veuen obligades de prendre les autoritats militars atlàntiques. El document, obtingut per Duncan Campbell i Patrick Forbes, data del 1981 i és obsolet en el sentit que d'aleshores ençà l'ordre de col·locació dels vehicles en aquests combois ha estat modificat, però revela que distàncies i temps s'estan convertint en una nova «ciència estatal». Així, per exemple, 90 segons cronometrats és ara la duració dels intervals successius de

SECRET

RAF NUCLEAR WEAPON CONVOY COMPOSITION

COMPOSICIÓ DEL COMBOI D'ARMES NUCLEARS DE L'EXÈRCIT

 Front Stand-Off Escort (4 Royal Marines)

Escorta frontal separada (4 infants de marina)

$\frac{1}{2}$ Mile **RAF Police Motor-cyclist**

1 policia muntat de l'exèrcit

 Front Escort (Escort Commander + 2)

Escorta frontal (Cap d'escorta + 2)

 2-5 Load Carriers — The last being a spare
2-5 portacàrregues, l'últim dels quals és de reserva

 (Each with Driver and RAF Policeman)
(Cada un amb un conductor i un policia de l'exèrcit)

400 Yards

Fire Truck (Convoy Safety Officer + 3)

Cotxe contra incendis (oficial del comboi de seguretat + 3)

Rear Escort (Convoy Commander + 2)

Escorta posterior (cap de comboi + 2)

2 RAF Police Motor-cyclists

2 policies muntats de l'exèrcit

Convoy Support Vehicle Coach (3)

Autocar de suport del comboi (3)

$\frac{1}{2}$ Mile

Rear Stand-Off Escort (4 Royal Marines)

Escorta posterior separada (4 infants de marina)

Ops(NuchRAF) Slide 43

SECRET

Feb 81

temps que s'ha de deixar passar —segons els experts en contraterorisme— entre personalitat i personalitat, quan aquestes vagin agafant els ascensors de baixada d'un hotel o edifici públic per pujar als automòbils que les portaran a un altre lloc.

La, a llarg termini, inevitable presència en el territori peninsular, una vegada dins l'OTAN, de combois nuclears americans de camions disparamíssils comportarà no pocs riscos per a la població civil.

Heus aquí, segons els britànics, els diferents perills i malalties que per a la salut de les poblacions properes a aquestes instal·lacions representaran els materials nuclears que hi siguin elaborats o treballats, bé en cas d'accident o bé de funcionament, aparentment normal, de la instal·lació: Urani = perillós; risc de càncer. Beril·li = perillós; risc de càncer. Trili = perillós; risc de càncer. Plutoni = molt perillós; greu risc de càncer, contaminació dels pulmons. Liti = perillós; les fuites de liti fos provoquen ràpides conseqüències mortals en cas de contacte cutani directe (ja hi ha hagut accidents d'aquest tipus).

A més, el contacte accidental, per part dels treballadors empleats en aquestes instal·lacions, amb productes plàstics sintètics escumosos com ara l'*styroform*, utilitzat en els embalatges especials de certes peces dels cors de fissió de les bombes, ja ha provocat també a la Gran Bretanya (a les instal·lacions de Burghfield) al·lèrgies de caràcter greu, com inflaments de la cara i cegueses parcials.

De tota manera, a parer de l'investigador directament responsable del descobriment a Anglaterra de l'existència dels «Longbow» —Dan Plesch—, el seu desplegament a Espanya, Portugal i les Açores, o el d'una altra arma similar, encara podria trigar uns cinc o vuit anys.

Mentrestant, i a un termini molt més curt que el dels «Longbow», l'OTAN i l'Armada segueixen estudiant la delicada qüestió d'un segon nou portaavions espanyol.

Per a l'Aliança Atlàntica, amb el «Príncep de Asturias» no n'hi haurà prou (més exactament, no n'hi haurà prou per a vigilar l'enemic soviètic, i l'«altre»), i aquest és el motiu que ara l'OTAN estigui pressionant Madrid a «adquirir» un vaixell mercant *contai-*

ner —probablement britànic— per tal de convertir-lo en una plataforma flotant, destinada concretament als avions de combat d'envolament vertical del «Dédalo».

Resulta que l'Armada es trobaria políticament dividida en dos bàndols: el favorable a la tesi nord-americana de concentrar-se a l'Atlàntic i el partidari de fer-ho a la Mediterrània —políticament parlant no tan «atlantista» com el primer. Aquest segon bàndol s'oposaria a la proposta de l'OTAN d'un segon portaavions nou, per considerar que el que vol l'Aliança Atlàntica en realitat és assolir la creació d'un segon *task group* amb un portaavions, fragates i destructors nous, diferent del que tindrà el «Príncep de Asturias», i això havent-ho de pagar tot Espanya i sense que l'OTAN vulgui renunciar a desentendre's de Ceuta i Melilla.

Com siga que el que de debò interessa els americans és poder comptar dintre de dos anys amb un *task group* espanyol encapçalat pel «Príncep de Asturias», que els ajude a vigilar exclusivament la zona que s'estén a l'Oest de Gibraltar —i que el que de cap manera no interessa els americans, ni els europeus tampoc, és que el grup naval del «Príncep de Asturias» arribi a haver d'usar la seva municció contra un enemic potencial no comunista (el Marroc)—, la solució que proposa l'OTAN passa per la creació d'un segon grup naval amb portaavions propi, susceptible d'intervenir, sense problemes d'aliances, tant a un cantó com a l'altre de Gibraltar. Però, com dèiem, s'hi oposaria el bàndol «pro-mediterrani» de l'Armada, cosa que agreujaria els considerables maldecaps polítics i financers del ministre Serra en aquest àmbit.

Com pot veure's, la quantitat d'incògnites militars per investigar és força nombrosa. Ara mateix s'ha descobert que els 52 Km de túnels foradats al llarg de darrers segles dins el Penyal de Gibraltar no són definitius, i que els britànics continuen obrint-ne de nous. ¿Per què? ¿Per tal d'emmagatzemar-hi, tal vegada, les càrregues de profunditat atòmiques nord-americanes B-57 que tanta polseguera aixecaren al febrer a la premsa i al congrés de diputats de Madrid? Ningú no ho sap, encara. Malauradament, el que és quasi segur és que, igual que amb els míssils «Longbow» i el *container*-portaavions, haurem d'esperar que siguin els periodistes britànics els que ens n'informen, perquè si esperem que ho facen els espanyols... □